

Сърдцето на царя заби глухо и тревожно. Какво ли се бѣ случило? Дали Исакъ не бѣше нахлулъ неочаквано презъ нѣкой Хемски проходъ?

— Горко ни! — си помисли и извърна пребледиѣлото си лице къмъ бояритѣ.

— Асѣне, какво има? — извика изплашенъ Белота.

Царьтъ не отвърна нищо, пресѣче съ голѣми стѣпки стаята, изтича презъ предверието и се спусна по стълбитѣ. Срещу него тичаше находникътъ. Когато стигна предъ царя, той грохна въ краката му, пребитъ отъ умора.

— Вода! Дайте вода! — извика Асѣнь на бояритѣ, които изплашени и удивени се бѣха струпали задъ него — следъ това хвана изнурения за раменетѣ и каза:

— Говори!

— Исакъ... Исакъ... — изхърка момъкътъ.

— Какво Исакъ? — извика царьтъ изтрѣпналъ. Бояритѣ замръзнаха отъ уплаха.

Нѣкой донесе вода, напрѣскаха лицето на находника, дадоха му да пие.

— Исакъ... Исакъ е ослѣпенъ!

Бояритѣ се изгледаха поразени. Не вѣрваха на ушитѣ си.

— Кой го е ослѣпилъ? — попита Иваница.

— Алексей... братъ му. Когато Исакъ Ангелъ станувалъ въ Кипсела по Възкресение... братъ му се провъзгласилъ за императоръ. Тогава Исакъ, изоставенъ отъ всички, отъ логотетитѣ, отъ слугитѣ си даже, яхналъ единъ силенъ конь и избѣгалъ въ Стагирь... но тамъ ханджията го издалъ на стражата... Като го завели въ Константиновградъ, новиятъ василевсъ... братъ му, заповѣдалъ да го ослѣпятъ и да го хвърлятъ въ тъмница...

Обезумѣли отъ радость, бояритѣ почнаха да се прегръщатъ и да викатъ съ пресѣченъ отъ сълзи и вълнение гласъ.

Бѣха спасени! Бѣха спасени!

Съ озарено отъ щастие лице Асѣнь хвана находника за рѣка и извика:

— Кой си ти? Какъ ти е името?